

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

VITRALIUL ISTORIC LA MATURITATE

Colonel Dr. Constantin MOȘINCAT

AUREL V. DAVID

LUMINI ȘI UMBRE
PRIN
VITRALIILE CULTURII
DE SECURITATE

BETTA
editura

La vremea când l-am cunoscut, 1969, Aurel David era voinicul dintr-a 12-a din **LM** (Liceul Militar „Ștefan cel Mare”), din Câmpulung Moldovenesc, un ardelean care bătea pe picior ca sălăjenii, cânta la vioară ca moroșenii, dar și primea, ori da raportul ca oștenii! A fost voinicul spre care privea „puștimea” cu admirație (expresia este real acoperită, unii aveau nici 15 ani, eu aveam atunci 16 ani!). Apoi, peste doi ani l-am reîntâlnit în Sala Festivă a liceului unde, viitorul șef de promoție de la infanterie, ne recomanda să urmăm respectiva „specialitate”. Pe traiectoria profesiei ne-am regăsit la „cazematelor” din Oradea, unde tânărul locotenent îi învăța pe ostași orientarea în teren, dar și ce înseamnă rădăcina neamului! Ne-am intersectat apoi la maturitate, prin diferite reviste de specialitate, iar în ultima vreme să vorbim la telefon și să rememorăm tumultul din viață.

*

Puțini au fost aceia care au vorbit și mai puțini au fost cei care au cercetat și identificat rădăcina sănătoasă și viguroasă a neamului românesc, așa cum a făcut-o colonelul conferențiar univ. dr. Aurel V. David, și pe care

ne-o prezintă, din perspectiva intersului românului nativ, în *Lumini și umbre prin vitraliile culturii de securitate*. (Ed. Betta, 2024). Cartea document, desfășurată pe 763 de pagini, format B5, se încheie cu o cugetare semnificativă a lui Simion Bărnuțiu (sălăjean la origine): „**cultura e puterea cea mai tare de pe pământ și e o cetate nouă a unității naționale**”.

Dintr-o asemenea perspectivă Aurel V. David identifică strategiile de securitate ale României, de la definirea conceptului la soluții și acțiuni practice, operaționale pentru stări de securitate și insecuritate, răspunderi morale, politice și juridice, în condițiile diagnosticate ale națiunii. Numai pe baze științifice diferențele între competențe profesionale și amatorism politic pot trece puntea spre binele național.

Cele 9 capitole ale cărții, autorul le dedică „*celor ce iubesc națiunile – organizările sociale perene și liantul civilizațiilor - și lucrează din răspuțeri pentru a le susține dreptul la existență, cunoaștere și apărare, precum și de a construi democrația, ca putere a poporului*”.

Cartea beneficiază de un *Cuvânt Înainte* semnat de colonelul (rtg.) Filip Teodorescu, care apreciază conținutul culturii de securitate, cu lumini și umbre, ca parte a culturii naționale, în care sensul și

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

profunzimea căutărilor făcute de autor identifică rădăcina patriotismului, ca stare reală a securității națiunii române.

Autorul, în opinia Colonelului (rtg.) Filip Teodorescu, nu ocolește subiecte, teme, stări, organisme și instituții, ci le pune în fața situațiilor de primejdie, privite din toate azimuturile și le resuscită starea de veghe. Astfel, el ia atitudine față de primejdiile de insecuritate provocate de „războiul româno-român”, care au generat și întrețin sărăcie, corupție, terorism ș.a.

Fin cunoscător al realităților adânci ale istorice trecute (licențiat în istorie - doctor în știință militară, autorul aduce la judecata istoriei și faptele unor înaintași și, în acest fel, face o reconsiderare a istoriei din *interesul neamului românesc*, prin dezbrăcarea acesteia de factorul politic, oricare ar fi fost. Demnitatea națională se poate redobândi, susține autorul, prin prezentarea reală a măreției și tragediei naționale. Opinie sprijinită cu multe și consistente argumente ale autorului.

*

Întrucât ideile cuprinse în studiul respectiv sunt de mare valoare pentru istoria românilor, reiau și întăresc, în sinteză, argumentele folosite de autor, la care adaug unele remarci personale sau puncte de vedere ale altor autori de cărți de istorie susțin nevoia rescrierii istoriei românilor, așa cum a fos.

Autorul deschide această carte prin explicarea, pe baza unor izvoare istorice antice, a **numelui de român** într-un capitol de dezbateri de la „**capătul și începătura moșilor**” a etnonimelor – **valah, rumân, get, dac** – precum și prin reconsiderarea locului de dispunere a capitalei politico - administrative și a capitalei spirituale a statului dac.

Numele dac - de o rară măreție și demnitate istorică, precum și de o vitejie fără de seamă - a fost cinstit de romanii învingători prin ridicarea, în inima Romei, a măreței Columne, care a eternizat voința unui neam de a trece cu demnitate peste cel mai dureros moment al istoriei sale.

Configurarea hărții europene, cu locuire pelasgă, din Munții Nordici, în deșertul Saharian, locuit de aceea care au creat cultură și civilizație, ca „neam primordial”, prin personaje mitologice: Pelasg (Munteanul/Uranus) și Prometeu. Titanii, sau oameni străvechi ai pământului, numiți de anticul poet-istoric Homer, „protopărinții zeilor și ai oamenilor distinși”, cu înțeles de „tată”, al căror patrie era poziționată la Dunăre, în zona Traciei.

Din această vatră istorică a Traciei, băștinașii și urmașii lor au migrat în „roiuri” pe tot continentul vetrei Europei, întemeind popoarele de la Elada, Italia, Galia- germanică, Iberia-Hispanică, nordul Africii, Palestina. Ei au dus cu ei și cultura și Legile Pelasgine(cum le zice Iordanes, în Istoriile sale), iar legile lui dracos (fiul cerului), au stat la baza codului de 12 legi, sau *Legile lui Zamolxe*.

Autorul dezvoltă un subiect învăluit în mistere: lumea Atlantidei, locuită de urmașii titanilor, după cum amintea Platon, localizată la Porțile de Fier, pe Dunăre. Originea valahă a primelor legi, pe baza cărora s-au întemeiat statele europene, este o importantă argumentare a doctorului Aurel V. David, având în frunte o primă flotă navală a „atlanților”, în încercarea lor eșuată de a cuceri Atena. Cataclisme, inundații de proporții au acoperit izvoare istorice, din alte părți au ocrotit meleagurile pelasgilor/valahilor, care au supraviețuit ocrotiți de mâna zeilor, în vatra „Geea”, în timp ce alte grupări au emigrat în toate direcțiile sub protecția lui Ares – zeul războiului – fiind cunoscuți ca „arieni” (în sens de nobili, oameni liberi), întemeind Elada, alții spre marea Caspică, făurind India. Alte grupări au format Dacia (Tracia, Sciția), ca expresie „etno-spirituală” a românilor, prin hiperboreeni!

„În regatul lui Ahteaș, care domnise peste hiperboreii din nordul Traciei, au existat cele mai vechi *legi de origine divină*, scrise cu litere, pe o „*columnă de aramă*”, conform celor rămase de la filozoful grec Platon, întărite de către Herodot, cum că aici s-au născut zeii. Prin aceste consemnări se deduce faptul că băștinașii acestei vetre de locuire, cea mai veche din Europa, „oamenii pământului” au fost geții, din care s-a zămislit întâiul pământean. Conform istorisirilor lui Nicolae Densușianu „get” avea sens de „proprietar”, în care hiperboreenii erau singurii locuitori, în care „Cerul poate comunica cu pământul”, adică acolo unde oamenii pământului, prin Centrul lor spiritual puteau comunica cu Cerul. Autorul descâlcește misterul unor termeni folosind izvoare antice cărora le dă o lată interpretare, inclusiv aceea a primordialității pelasgilor ca popor european, precum și a înțelesului juridic a civilizației și răspândirii lor, ca mlădițe „rupte” din același trup.

Credința Zamolxiană, interzisă sub stăpânirea romană, a fost înlocuită cu cea a cultului soarelui „Dochia” sau „Terra Dacia”, în care „moșiile vecine” se legau ca „vatră, patrie”, aflate în conexiune cu pământul lor, exploatat după „rânduiești vechi”. Evoluția credinței este însoțită de argumentarea numelui de scit/ dac/ trac/ sarmat/geți/daci/ pe baza izvoarelor antice și a deducțiilor logice pentru sau ca o

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

contrapondere la măsurile de „reprimare imperială nemiloasă a numelui de *get și dac, valah și rumân*”, deși ei reprezintă neamul primordial în Europa.

Această concluzie a lui Aurel V. David aș întări-o cu cercetarea publicată de către cercetătorul Mihai G. Netea, *O istorie genetică (incompletă) a românilor*, o sinteză a istoriei poporului român din perspectiva geneticii populațiilor. Cercetarea a fost făcută cuncomitent de 5 cercetători cuprinzând întreaga planetă. Noi asociem acestor concluzii, drept o dovadă în plus, rezultatele cercetării prin ADN: **„Cam 30% din genetica românilor este populația paleolitică care a migrat în urmă cu 50.000 de ani în Europa – oase de la Peștera Cioclovina și Peștera Muierii.** Acelea sunt o treime din strămoșii noștri. Urmează o mare migrație neolitică care vine din Orientul Mijlociu și care aduce agricultura și creșterea animalelor și care formează unele dintre cele mai înfloritoare culturi neolitice din Europa pe teritoriul României, cultura Vinca, cultura Boian și mai târziu, în neoliticul mijlociu, cultura Cucuteni care este, probabil, cea mai impresionantă cultură neolitică europeană, în care satele ajung să aibă până la 50.000 de locuitori, impresionant de dezvoltate. Aceste culturi neolitice sunt responsabile pentru jumătate din genetica noastră. Deci noi putem spune că pe jumătate, strămoșii noștri au fost cultura Boian, Cucuteni – care sunt foarte înrudite – cultura Hamangia, știți Gânditorul de la Hamangia.”

La inițiativa lui Aurel V. David, Revista „Cetatea Cavalerilor” a lansat în octombrie 2023 o provocatoare invitație la dezbateri pe tema **NUMELE DE ROMÂN**, plecând de la afirmația lui Mihai Eminescu **„Român de paradă mi-e rușine să fiu. Naționalitatea trebuie să fie simțită cu inima, și nu vorbită numai cu gura”**.

Iată cum a reacționat prof. univ. dr. Nicolae Dima, stabilit cu mai bine de 50 de ani în America, citându-l pe Arhiepiscopul Carlo Măria Vegano (2023) *„Trezirea conștiinței reprezintă primul pas spre eliberarea de sub conducerea subversivă care a uzurpat cele mai multe locuri la nivel de conducere națională și internațională. Deschiderea ochilor și înțelegerea realității sunt esențiale pentru a afla ce se întâmplă, pentru a denunța lovitură de stat a globaliștilor, și pentru a recâștiga suveranitatea națională și libertățile fundamentale care ni s-au confiscat.”*

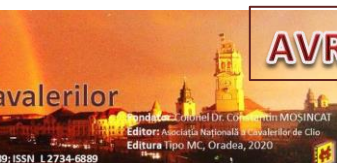
*

Pentru mine prezintă mare importanță evoluția relațiilor dintre români și unguri de-a lungul veacurilor, abordată de autor pe fondul resuscitării „*hungarismului*”. Ungurii după îmbrățișarea fenomenului „iacobinilor” au pornit un amplu proces de maghiarizare a numelor nemaghiare. Primul ordin al împăratului Francisc, din 13 noiembrie 1814, referitor la reglementarea maghiarizării numelui, prevedea, cu strășnicie, ca schimbarea numelui să nu poată fi făcută fără aprobarea autorităților locale și numai în baza unor motive bine întemeiate, ignorarea prezentei hotărâri atrăgând pedeapsa ce se aplică celor ce încalcă ordinele superioare și dispozițiile publice legale. Dar cine ținea seama de voința legii în Ungaria? Reproducem un text semnificativ: *„Dragă Conte Erdödy! La 8 octombrie anul trecut am semnat o ordonanță referitoare la schimbarea abuzivă a numelui în Ungaria. Văd totuși că situația se perpetuează și repet recomandarea mea către cancelaria aulică a Ungariei, pentru a se lua măsurile necesare și a se pune capăt acestui abuz, aplicându-se măsuri legale împotriva celor ce încalcă ordinele mele. Veți da un raport amănunțit asupra măsurilor luate.”*

(Viena, 13 aprilie 1815. Franz, m.p).

Pornind de la afirmația lui Paul Hunfalvi că *„între secuii de azi, o parte este de obârșie românească”* am publicat studiul *„Secuii sunt Moți? Ungurii nu știu cine sunt!”*. Din conținutul acestuia rezultă politica de hăituire declanșată împotriva românilor, de „maghiarizare” forțată a numelui și de obligația de a învăța limba germană, respectiv maghiară! Persecutați de habsburgi, de guvernul dualist - unguresc, românii au făcut exact același lucru, pe care l-au făcut, înaintea lor, maghiarii. Atunci de ce erau prizonieri? În chestie personală spune ministrului, Alexandru Mocioni, deputat în prima dietă de la Pesta, că în dietă Ilie Măcelariu nu e consilier gubernial, nu e funcționar de stat, ci **deputat al țării**, fin lucru să-l știe însă ministrul: *„nu e de invidiat guvernul, care caută printre funcționarii săi numai suflete servile”*.

S-a continuat colonizarea minorităților în întregul Ardeal, dar și căutarea ungarilor oriunde prin Ardeal, cum a fost după dictatul din august 1940, până și printre Moți! În perioada ocupației austro-ungare, foarte rare erau cazurile în care ortodocșii puteau să se înscrie ca proprietari în Cartea Funciară (o altă formă de lipsire de acte drept dovadă). În legea proprietății, cea care avantajează cultul catolic și minoritatea maghiară din Ardeal, se specifică doar imobilele pe care cultul respectiv le-a pierdut în 1948, dar care au fost luate, în marea lor parte, prin abuz, șantaj, și impunere silită, când Ardealul era

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

sub ocupație străină, nu se amintește nimica. Cu toate acestea, imobilele donate de boierii și domnitorii români din Moldova și Bucovina mănăstirilor și bisericilor ortodoxe încă nu au fost retrocedate.

Pe baza Concordatului, semnat de regele Ferdinand I, pe 14 iunie 1920, prin care în România Mare se respectau restricțiile impuse de biserica catolică. Între altele menționăm că Papa „*l-a oprit pe rege de a respecta tradiția ortodoxă de MIR-ungere, și intrarea în Catedrala Neamului, de la Alba Iulia*”, de aceea și-a pus singur coroana pe cap sub baldachinul de la umbra crucii ortodoxe și pentru că și-a botezat copiii în religia ortodoxă a poporului, *i s-a refuzat împărtășania*, chiar pe patul morții! Se plâng catolicii și maghiarii, victimizându-se și strigând în gura mare și astăzi că nu au drepturi și că în România se simt discriminați. Concordatul le-a dat drepturi pe care azi le revendică atât în plan economic, cât și în plan social, religios, cultural etc. Credința statornică a românilor că își vor recăpăta „pământurile, cât și vechile lor libertăți” a menținut lupta aprigă și jertfa nemăsurată sub toate agresiunile străine îndurate de-a lungul veacurilor.

*

Această frumoasă antologie de studii și articole, publicate în întreg sau fragmente în revista *Vitralii – lumini și umbre*, confirmă acribia cercetătorului pe problematica națională și a oștirii țării. El detașează etnicul fondator, băștinaș, nativ – de la origini – și îl identifică pe parcursul afirmării demnității naționale și fără a se fâli cu trecutul imemorial, aduce în echilibru această stare raportată la națiunile înconjurătoare. Este specific scrierii sale identificarea „spațiului spiritual”, suprapus peste cel organizatoric, social, politic, al Patriei sau/și al feudelor în care limba reprezintă factorul determinant pentru promovarea culturii. Având la bază o vastă bibliografie, autorul ne poartă prin scena civilizațiilor create pe continentele globului, cu drepturile rezultate din „securitatea comună”. În asemenea context Aurel V. David trece poporul prin „starea de veghe” cu al său simbolul național: steagul. Concluzia autorului este una semnificativă: ***Patria – este icoana sfântă a românilor***, din care s-a născut spiritul națiunii!

*

Pe lângă fundamente teoretice, socio-culturale și credințe, autorul lămurește, argumentat și metodic, evoluția rolului și funcțiilor statului, inclusiv prin clarificarea chestiunilor de integrare comunitară și a evoluției fenomenului globalist contemporan. Apoi, prin prisma experienței profesionale abordează aspecte necunoscute, la care a fost martor, cum a fost cutremurul devastator din 4 martie 1977, moment în care, pe buzele tuturor, se rosteau cu admirație și speranță: Armată, Miliție, Salvare, Pompieri, în timp ce președintele României se afla în vizită oficială în Nigeria, de unde a dispus ca toți „*să stea la datorie*”, iar el să dicteze „**Apelul către popor**”! Ajuns de urgență în țară, a inspectat de îndată toate locurile dezastrului ca urmare a cutremurului de pământ și a dat dispoziția fermă de a „**săpa după orice urmă de viață de sub dărâmături**”, iar pentru căutare „**nimeni să nu doarmă**”. Așa a fost luna martie 1977 o lună în „**misiune de luptă**”, dar care a scos în evidență vocația militarului nativ și bucuria de a sluji cu voință națiunea română.

*

Patria o face „*limba și istoria și religia și tradițiile*”, susținea Spiru Haret, iar conferențiarul dr. Aurel V. David, ajuns la Universitatea ce-i poartă numele eruditului dascăl, creionează portretele dascălilor neamului: Ion Creangă (p.192-202) I.L. Caragiale, Mihai Eminescu – ca a patra dimensiune etno-spirituală, Mihail Kogălniceanu, Nicolae Iorga, Spiru Haret. Acest ilustru tablou este completat de portretele dascălilor pe care „Io, David Aurel, născut la Cheud, jud. Sălaj” i-am avut la școala elementară, liceu, facultatea de istorie, Academia Militară, precum și pe dascălii de conștiință, în studiu fiind introdus Pinteza Viteazul. Astfel Aurel V. David își exprimă remarcabila și aleasa recunoștință și respectul față de acei iluminați care i-au orientat și direcționat viziunea culturală și dimensiunea spirituală spre a ajunge la maturitatea concluziilor.

*

De o importanță aparte considerăm a fi studiul oferit de autor în urma cercetării unor hărți și dezbateri din secolul trecut cu privire la reședința administrativă și capitala spirituală a dacilor de la Sarmisegetuza. El se alătură susținerii făcute de colonelul topograf Constantin Zagoriș, în ce privește capitala politico-administrativă a Daciei, cu propunerea de rescriere a acestui capitol de istorie.

Pildele marilor bărbați de demnitate națională Horea și Al. Ioan Cuza ocupă un important loc în economia lucrării care necesită citită cu creionul, datorită informației deosebit de bogate, bazate pe o bibliografie atent selecționată și o citare a numeroaselor izvoare puțin cunoscute. Interpretarea

AVRAM IANCU - 200!

Nr.7(47/iulie 2024)

evenimentelor, revalorizate de către autor, merită a fi comentate, continuate dezbateri științifice, așa după cum el însuși invită pe specialiștii în domeniu să o facă.

*

Din cuprinsul cărții, pe baza interviului cu foști lucrători din Direcția a V-a informații, Aurel V. David – pe post de reporter dar și de intervievat, în peste 200 pagini - face lumină asupra chestiunii „acțiunii din exterior asupra României în 1989”, și în context o privire, fără părtinire, a rolului și îndatoririle ofițerilor de securitate, însărcinați cu „**paza înalților demnitari**”, așa cum el o mărturisește în interviul cu Filip Teodorescu (un excelent ofițer de informații, nativ român), activitate care se bazează, mai întâi de toate, pe informație, necesară prevenirii atentatelor și apărarea prin măsuri de securitate a demnitarilor. Apoi „*legea și modelul*” de pază și protecție a Președintelui țării urma cam aceleași forme ca și paza pe care o făceau ofițerii americani președintelui lor, sau în orice parte a lumii. Toată atmosfera din acel „zdruncinat decembrie 1989”, maiorul Aurel V. David l-a trăit între extazul datoriei (având gradul de maior) și agonia (*trecerii în rezervă cu gradul de soldat*) hărțuirii provocatoare a noilor emanații ai *revoluției*. Din exemplele văzute pe „viu” de situații limită, la molestare fizică, cazul de pe acoperișul de unde și-a luat zborul Nicolae Ceaușescu, din ordinul generalului cu piciorul în ghips (Atanasie Stănculescu), - unde a fost dezarmat de indivizi ce purtau combinezoane și arme la vedere la **complotul politico-militar organizat cu desfășurător**, în care ofițerii de informații – elita oștirii țării – porecliți, batjocoriți și compromiși ca „securiști-teroriști”, asupra cărora deși acționau sub acoperire, s-a tras prin „strunga steagului”, semn că au fost trădați și făcuți „sac de box” (conform mărturisirii de infanterist, al fiului de țăran, dac din comuna Traian, Gheorghe Stroe, până la tentativa de linșaj și apoi spânzurarea lui Mircea Buie, ofițer de informații la Odorheiu Secuiesc, ori de lichidarea fizică de către așa-zisi „revoluționari unguri” a lui Dumitru Coman – șeful securității din Harghita, a românilor aflați la datorie, până la procese fără de substanță, cu verdicte: NEVINOVAȚI! În apărarea sa, ca și ceilalți inculpați, nu a folosit decât credința că și-au făcut „datoria, ca obligație profesională”, iar haina militară era o straie a Onoarei și Demnității!

*

Recomand studiul acestei ample lucrări în medii de specialitate, considerând-o ca pe o lecție potrivită românilor nativi, cum susține autorul, un îndreptar pentru cei care vor să înțeleagă că drumul de la promisiune la legământ numai Ostașul îl face către Țară! Și o clipă nu stă să gândească: dar Țara face oare ceva pentru el?

Uneori cuvintele sunt prea puține în acoperirea faptelor și sărace pentru a cuprinde starea sufletească reală a omului aflat între datoria de conștiință și viața, puse în slujba neamului. Un astfel de exemplu este Colonelul dr. Aurel V. David. Vitraliul istoric la maturitatea autorului merită întreaga considerație!

Am Onoarea să te Felicit, distins camarad, pentru că ai avut tăria să faci o analiză obiectivă, nefardată, oricât de dură pare, pe alocuri, în spiritul adevărului.

Oradea, 7 iulie 2024